

naar man vil betale Indvrigsministeren for en Bevilling, vil blive endnu mere forøget ved at aabne en ny Afgang til høiere Rente, end- og af saadanne Midler, som hidtil have været ansete for at skulle holdes under den tvungne Rentefod; dersom der skulde komme saadanne Bestemmelser ind i Loven, saa vil jeg for mit Bedkommende stemme imod, at den vedtages. Det kan allerede være besværligt nok for Raanetagerne, at de, saaledes som der er bragt i Forslag, skulle betale et halvt Aars Rente forud, og det kan ogsaa for den Enkelte være byrdefuldt nok at udrede 1 pCt. ved Raanets Overgang til en ny Besidder, men disse Byrder forhøje ikke Rentefoden; det er kun tilbagevendende Udgifter til regulære eller irregulære, ubestemte Tider, og de ville ikke blive betragtede anderledes end omtrent som Omkostninger ved Salg og Kjøb. Derfor troer jeg, at den Maade, som i Udvalgets Betænkning i forrige Sæssion blev bragt i Forslag for at tilvejebringe en Reservecfond, er langt at foretrække for en Frigivelse af Rentefoden; thi denne anseer jeg ikke alene for at være i sig selv aldeles forkastelig, men ogsaa for kun at ville give en meget lille Forhøjelse af Reservecfonden. Hertil skal jeg for Diebliffet indskrænke mig.

Thurah: Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Nimestad) udtalte før, at han kunde have ønsket, at den høitærede Justitsminister havde forelagt et Lovforslag, som havde stemmet nærmere overeens med hans egen Betragtning af denne Sag; men det ærede Medlem støttede navnlig dette Ønske derpaa, at han ansaae den høitærede Justitsminister for at være i Principet uenig med det foreliggende Lovforslag. Dette forekommer mig imidlertid ikke at være Tilfældet, da Principet ikke forandres, hvad enten der er et eller flere Overformyndrier; men derimod er der frenkomet flere forskellige Principer under Forhandlingerne her i Salen, og da navnlig to, nemlig et, som fastholder det private Børgemaal, og et andet, som fastholder Staten som Overformyndrer. Det første støtter sig naturligviis saaledes til et offentligt Tilshyn, at man dog maa sige, at det fastholder en Deel af det foreliggende Lovforslag, idet man deri, under „Recapitulation og Afgiftsberegning“, fin-

der opfat 7,504,816 Rb. som thinglæst Udlæg og ikke rentebærende, hvilken Sum nærmest maa betragtes som staaende under et Slags offentligt Tilshyn, men beskrevet ved et Slags privat Børgemaal. Det, der navnlig har staaet mig ved den Recapitulation og Afgiftsberegning, som vi finde paa sidste Side i Udkastet, er, at der er opført omtrent 10½ Millioner for Creditforeningsobligationer, for Obligationer indleverede eller udlagte paa Skifte og for thinglæst Udlæg, ikke rentebærende; medens derimod det directe Udlaan kun andrager omtrent 5½ Millioner. Dette er en Oplysning, som forekommer mig at kaste et Lys over hele dette Lovudkast, idet man derved kommer til at see, hvad det gaaer ud paa. Det gaaer for det Første ud paa at ville sikkre disse Creditforeningsobligationer osv. til et Beløb af 10½ Millioner i Børgernes Hænder, blot med et Tilshyn fra Overformynderiernes Side, medens det, hvad de 5½ Millioner angaaer, giver en ganske ny Bestemmelse, idet det i Virkeligheden etablerer en Sparekasse. Jeg kan ikke faae Andet ud af Loven, end at man her vil etablere en Statssparekasse; man opretter Contrabøger, hvilket jo har flere Analogier, ligesom ogsaa Raanestyrelsen har sin Analogi i Creditforeningen; men i det Hele forekommer det mig, at det er om disse 5½ Millioner, at Principet kommer til at dreie sig. Spørgsmaalet er, om man vil indlaane dem til Staten gennem de foreslaaede Overformyndrier, eller om man vil overlade det private Børgemaal at sørge for Anbringelsen af dem. I denne Henseende er det naturligviis Sikkerheden for Anbringelsen, der er overveiende med Hensyn til Valget imellem at følge Lovudkastet eller, hvad jeg for mit Bedkommende har fundet rigtigst, det Udkast, der foreligger i en Udvalgsbetænkning fra forrige Sæssion fra et Mindretals Side, hvilket nylig har fundet Forsvar her i Salen igjennem det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti). Garantien, der altsaa er det Væsentlige, forekommer mig imidlertid aldeles ikke at blive større, idet man fastholder Udkastets Princip; men, saavidt jeg kan skjønne, maa man, efter hvad man har bragt i Erfaring om slike offentlig foretagne Udlaan, snarere sige, at de ville have en mindre Sikkerhed end de